

SKULD

Karl Niebuhr

divina[®]media
PUBLISHING

Boktitel: *Skuld*

Författare: Karl Niebuhr

Redaktör: Jessika Nord

Formgivning och bildbearbetning: Richard Berg

Foto, omslag: Jan Emzén, skapad i Midjourney

Författarfoto: Annette Högman

ISBN: 978-91-9890-605-9

Tryck: Scandinavian Print Group A/S, Danmark

Förlag: Divinamedia Publishing

Hemsida: www.divinamedia-publishing.se

E-postadress: kontakt@divinamedia.se

Första utgåvan

Kopieringsförbud: Detta verk är skyddat av upphovsrättslagen

© (2026) Divinamedia Publishing AB

*Ett val, en tystnad, en blick som vänds
bort. Tiden för sig vidare, men allt följer
inte med. Något blir kvar och människan
bär dess tyngd.*

Förord

Relationer formas inte bara av kärlek och lojalitet, utan också av skuld. Känslor av skuld som antingen kan binda oss samman eller slita oss isär. Någon gör något eller låter bli, och någon annan drabbas av följderna.

Men vad händer när skuldens tyngd blir större än kärlekens kraft? När förlåtelse krävs, men den inte kan ges? När sanning och tystnad strider mot varandra?

Skuld är inte alltid resultatet av en felaktig handling. Men den kräver ett svar och den kan föda ansvar. Eller motstånd. Skuld har också en särskild tröghet. Den kan uppstå snabbt, men den kan vara svår att frigöra sig från. Och den kan fortsätta verka i relationer efter den handling som väckte den.

Att bära skuld är att förstå att ens handlingar har vikt. Men det är också att erfara hur man kan dras in i andras handlingar och bli den som får bära följderna av dem. I varje val finns en kostnad. I varje kostnad finns en rest av skuld. Ur skulden växer samtidigt frågan om försoning och hinder mot att ens försöka. Men först måste vi se det vi har gjort och inte gjort. För utan sanning, ingen förlåtelse. Och utan förlåtelse, ingen försoning.

Kanske känner du igen något. En undanflykt. En tyst kamp. En skuld du bär. Eller en du aldrig bär.

Karl Niebuhr, 2026

Prolog

Jag tänkte alltid att det största hotet mot det goda inte var ondskan, utan tanklösheten. Eller så behövde jag bara tro att det var så. Tänkandet var med andra ord själva livsvillkoret och det var så jag rättfärdigade det mesta.

Jag kunde aldrig förstå dem som levde sina liv utan att ifrågasätta. Människor som verkade nöjda med yta, rutin och samtal utan innehåll. På fester brukade jag studera rummet tyst, välja ut de jag ville tala med och helt enkelt undvika majoriteten. Jag insåg att de levde i en annan värld. En värld utan det brännande tvånget att förstå.

Vad vore jag utan tvivlet? Ett tomt skal. En dogmatiker bland andra. Tvivlet var mitt skydd mot övermod. Men det var också mitt straff.

Jag bar mina principer som en rustning, men under rustningen fanns både känslor av rädsla och skuld. Att känna skuld var priset för att vara en medveten, tänkande individ. Den som inte känner skuld är inte fri, bara okunnig. Men för mycket skuld förlamar. Då blir friheten till en fälla.

Jag försökte göra moralen till något som gick att räkna på, för att väga konsekvenserna. Men det fanns alltid en rest, något som inte gick att begripa fullt ut. Och i den resten fanns människan.

Jag var inte en. Jag var många. En tänkare. En far. En älskare. En som ville vara ren men inte alltid var det. Jag var dock inte tillräcklig i någon av dessa roller.

Kanske blir ändå något kvar av mig. Kanske hör någon efteråt, kanske inte svaren, men åtminstone frågorna. Om det finns ett arv, så är det detta: att se sig själv fullt ut och agera. Trots det man ser.

– Thomas

Cecilia

Cecilia hörde något vagt och främmande. Människosteg? De kom närmare. Några talade och skrek korta fraser. De skar rakt i örat.

Jag faller. I ett tomt mörker. För evigt tomt.

Nu dör jag. Hörseln är det sista som försvinner ...

Plötsligt exploderade något i henne. Luft. En mask över ansiktet. Någon som drog henne tillbaka. Hon hörde. Hon levde. Människorna runt henne talade, men hon förstod inget. Tungan lydde henne inte heller.

Vad händer?

Ljuset flimrade i kanten av synfältet. Ett minne av barnens skratt ... sedan mörker igen. Hon försökte svälja, men halsen snörde sig. En tunn, bitter hinna mot tungan. Som järn.

I gränslandet mellan vaken och medvetlös flöt bilder upp och försvann. Så verkliga. Hjärtat som hade rusat och slagit fel. Dunkandet i tinningarna som hammarslag. Hon hade fallit framåt. Känt golvet slå mot kinden. Ett dovt, hårt slag. Kroppen som inte hade velat resa sig, som inte svarade.

Bitterheten slet i magen. Tunga, osagda ord i bröstet. Och så var allt borta.

Cecilia vaknade med ett ryck. Hjärtat slog hårt under bröstbenet och svetten klibbade i nacken. Hon kämpade med andningen och svävade mellan medvetande och mörker. Hon var i en ambulans. Någon talade till henne. Händer arbetade över hennes kropp. Det var som om hon såg allt utifrån. Sedan försvann hon.

Nästa uppvaknande var i en sjukhussäng. Slangar och maskiner. Dropp och injektioner. Hon visste inte var hon var och inte heller varför. Verklighet och dröm flöt samman. Långsamt suddades allt ut.

Dör jag nu?

Helena

Helena arbetade med en ny artikel för *Uppsala Nya Tidning*, ett av hennes återkommande frilansuppdrag för kulturredaktionen. Deadline närmade sig, tajt som alltid. Hon suckade och tog en paus från det intensiva skrivandet för att smutta på en rykande kopp te och skorpor med besk apelsinmarmelad. Hon surfade in på aftenbladet.se. Huvudnyheten fångade hennes blick: "Våld mot svenskar i Paris". Hon läste vidare. Nyheten var just publicerad och knapp på fakta. Polisen höll inne med detaljer av utredningstekniska skäl, stod det. Helena läste det som fanns att läsa för att sedan skrolla vidare. Hon drack upp teet, åt skorporna och återgick sedan till sitt skrivande.

Jag älskar den där engelska marmeladen. Särskilt "thick cut" med sin kärva beska.

Hon strök bort en smula från bordet. Det var då det slog henne: "Svenskar i Paris". "Väldsam attack". Cecilia var ju i Paris ... ensam. Pulsen steg och halsen snörptes ihop.

– Nej, det är för osannolikt. Det kan inte vara så, sa hon högt till sig själv.

Snälla Gud, säg att det inte har med Cecilia att göra!

Inget svar på Cecilias mobil, den var inte ens påslagen. Oron stack åter till i magen. Därefter ringde hon mamma Birgitta för att höra om hon visste något.

– Nej, jag har inte talat med Cecilia på ett par dagar, men så brukar det vara då och då när hon är i Paris.

Helena ville inte oroa sin mamma, hon var trots allt 74 år och hade redan förlorat pappa Åke.

– Nej, så är det säkert. Jag bara undrade, sa Helena neutralt.

Efter några allmänna fraser avslutades samtalet.

Fingrarna darrade mot mobilens glas när hon textade Cecilias barn, Markus och Emma: "Hej, hoppas allt är bra. När hade du senast kontakt med mamma? Kram/Moster Helena".

Emma svarade direkt: "I förrgår, vid tre typ".

Oron ökade nu markant.

Cecilia brukar aldrig låta det gå så lång tid. Samtalslistan. Simon.

Han var i ateljén ett par kvarter från deras hem på Östra Ågatan i Uppsala och arbetade. Det var långa och intensiva dagar. Han skulle bli klar med ett par skulpturer till en utställning på Waldemars udde. Som alltid ville han jobba ostört i ateljén, men eftersom han visste att Helena brukade respektera det och såg att samtalet kom från henne, svarade han.

– Har du sett nyheten? Våld mot svenskar i Paris, sa Helena.

– Nej, jag har jobbat på här. Vadå för något?

– Det kan vara Cecilia.

– Älskling, Paris är en stor stad.

– Hon svarar inte. Inte på sms, inte på samtal. Hennes telefon är avstängd! Och mamma vet ingenting. Inte barnen heller.

– Men vi vet ju faktiskt inte.

– Jag känner det i kroppen. Det är hon.

Helena började gråta förtvivlat så att orden bröts.

– Älskling, du kan inte ...

– Jag svek henne ... jag fanns inte där.

– Nej, nej. Du kan inte säga så nu.

– Men jag gjorde det. Jag vet det.

– Jag kommer hem nu, älskling.

– Du måste ju jobba med dina verk.

– De kan vänta, detta är viktigare.

– Ja, jag behöver dig verkligen nu. Tack, älskling.

Simon skyndade sig hem till Helena. Sonen Lukas var på dagis, så hon var ensam i lägenheten med datorn uppslagen i köket.

– Hallå, jag är hemma nu! ropade han i hallen.

Helena mötte honom i dörröppningen. Ögonen var rödgråta och håret i en slarvig tofs. Hon stod med knutna händer och hoppresade käkar och försökte hålla gråten tillbaka.

– Simon, det här är så otäckt. Vad i helvete har hänt?

Han drog in henne i famnen och höll henne tätt med handen mot hennes huvud. Kände hennes tårar mot sin kind.

– Har det kommit några nyheter? Vet vi något mer?

– Ingenting. Bara att flera svenskar har utsatts för våld. Och jag *känner* att det har med Cecilia att göra.

Han försökte hålla rösten lugn, trots att hans egen oro rev i bröstet.

– Låt oss inte ta ut något i förskott. Vi vet inget än, sa han lågt.

Men han visste att Helena nästan alltid hade rätt när det gällde sin syster. Hon kände på sig vad Cecilia tänkte och planerade. Det var det som gjorde honom mest rädd nu. För om Helena kände så, då kunde det verkligen vara Cecilia.

– Du minns att hon pratade om något stort projekt? Något som skulle hjälpa henne fly verkligheten ... från ångesten ... från all bitterhet. En distraktion, en metod ... hämnd, sa Helena och fortsatte:

– Men när jag frågade ville hon inte berätta mer. Vi som annars delar allt! ”Jag har ändå inte så mycket att förlora”, sa hon till mig.

Helena pratade fort och tankarna rusade. Hon hade upprepat samtalet med Cecilia för sig själv hundra gånger efter deras senaste möte.

– Jag *vet* att det här har med det att göra. Jag känner det.
Simon svalde.

– Det låter inte bra. Inte bra alls.

De gick till datorn. Aftonbladet.se hade uppdaterats. En ny rubrik låg högst upp på sidan: ”Polisen: Vi utreder flera dödliga våldsbrott mot svenskar i Paris”. Samt en suddig bild på en ambulans med blinkande ljus mot den blöta asfalten på Rue de Rivoli.

Simon och Helena stirrade på skärmen. Helena tryckte maniskt på F5. Samma rubrik, samma bild. Simon satt bredvid med mobilen i handen. Han laddade om nyhetssidorna gång på gång. Fortfarande inget.

De franska nyhetssidorna var inte bättre. Kryptiska. Svåra att förstå. Helena stirrade på dem ändå i jakt på något nytt. Hjärnan gick på högvarv. Hon kastade en blick mot Simon i hopp om någon form av svar. Han mötte hennes blick men skakade bara tyst på huvudet.

Plötsligt vibrerade Helenas telefon till med ett franskt nummer. Hon ryckte till och kände hur hjärtat slog några extra slag. Sedan

svalde hon, drog ett darrande andetag och svarade. Tystnaden före det brutala skriket kändes som en evighet. Sedan kom det: Högt. Rått. Djupt från magen. Simon visste redan innan ljudet fyllde rummet vad det betydde.

KARL NIEBUHR föddes i Gävle och växte upp i Uppsala med en mamma som var balettdansös och en pappa som var dirigent och konsertpianist. Som ung fångades Karl av skönheten i matematikens logik och valde därför att utbilda sig till civilingenjör och ekonom. Parallellt med detta har ett starkt intresse för filosofi, historia och litteratur alltid varit närvarande.

Karls främsta drivkraft som författare är hans intresse för mänskliga relationer, psykologiska tillstånd och hur dessa interagerar. Inspirationen kommer från intryck av omgivningen där han drar nytta av sin lyhördhet för andra människors tankar och känslor. Han inspireras också av författare som Ian McEwan, Mario Vargas Llosa, Hjalmar Söderberg och Leo Tolstoj.

Genom romanerna *Bitterhet* och *Skuld* samt kommande roman, *Försoning*, vill Karl dela med sig av inre och yttre erfarenheter i ett format som griper tag såväl i stundens drama som på ett djupare plan.